

วิทยุสื่อสารเพื่อความมั่นคง และการมีส่วนร่วมภาคประชาชน

ทศพนธ์ นรทัศน์
hs4hnl@ictforall.org

บทนำ

วิทยุสื่อสารเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารที่มีราคาถูกและค่าใช้จ่ายต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับเครื่องมือสื่อสารอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นโทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ ยังสามารถติดตั้งใช้งานได้ง่ายในทุกสภาพพื้นที่ มีความเหมาะสมสำหรับการสื่อสารในลักษณะกลุ่ม หรือการกระจายข่าวสารให้สมาชิกในกลุ่มได้รับทราบในเวลาอันรวดเร็ว และพร้อมๆ กัน จากเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ วิทยุสื่อสารจึงเป็นอีกหนึ่งเครื่องมือที่เข้ามามีบทบาทสำคัญในการสร้างเครือข่ายภาคประชาชนในการเฝ้าระวังเหตุร้าย และคอยแจ้งข่าวสาร เหตุการณ์ต่างๆ แก่ทางราชการ ทำให้การทำงานร่วมกันของภาครัฐและภาคประชาชนมีความใกล้ชิด และไวเนื้อเชื้อใจกันมากขึ้น แม้ในความเป็นจริงแล้วบทบาทของการใช้วิทยุสื่อสารในการแจ้งเหตุต่างๆ นั้น มีมานานแล้ว ไม่ว่าจะเป็นในกิจการวิทยุสมัครเล่น หรือวิทยุความถี่ประชาชน (CB) โดยมีการร่วมกลุ่มของประชาชนผู้ใช้วิทยุสื่อสาร หรือเข้าเป็นสมาชิกของศูนย์วิทยุที่ทางราชการจัดตั้งขึ้น เช่น ศูนย์แจ้งข่าว ศูนย์ปลอดภัยคมนาคม เขียวเวหา (สมาชิกแจ้งข่าวอาชญากรรม) เป็นต้น

บทความนี้จะนำเสนอถึงกรณีตัวอย่างความสำเร็จของการใช้วิทยุสื่อสารเพื่อสนับสนุนภารกิจความมั่นคงของชาติ ภายใต้การมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ พร้อมด้วยข้อเสนอแนะส่วนตัวของผู้เขียนที่คิดว่ารัฐบาลควรจะต้องผลักดันให้เกิดขึ้นจริง

หาดีใหญ่โมเดล (Hat-Yai Model)

จากบทความ “วิทยุเครื่องแดง...เครื่องมือและจิตสำนึกของคนรักชาติ” ในเว็บไซต์กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในภาค 4 ส่วนหน้า (กอ.รมน.ภาค 4 สน.) (www.southpeace.go.th) ซึ่งเรียบเรียงโดย วจิรา ชุตติคุณพงศ์ ได้กล่าวว่า เครือข่ายวิทยุเครื่องแดง มีบทบาทอย่างมาก โดยเฉพาะในพื้นที่ซึ่งมีการรวมกำลังและความร่วมมือจากภาคประชาชน ในการเฝ้าระวังรักษาความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อย โดยใช้วิทยุสื่อสารระบบซีบี ย่านความถี่ 245 MHz เครือข่ายวิทยุเครื่องแดง จะเน้นการแจ้งเหตุและเฝ้าระวังเหตุร้ายต่างๆ ภาพที่เห็นได้อย่างชัดเจน ของความร่วมมือเครือข่ายวิทยุเครื่องแดงก็คือที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยคนที่ถือเครื่องลูกข่าย ที่มีทั้งพ่อค้าแม่ค้า ซึ่งขายของอยู่ทั่วเมือง พวกเขาจะเข้าร่วมในฐานะอาสาสมัครภาคประชาชน กับกลุ่มที่ทางการจัดตั้งขึ้น รวมถึงสถานประกอบการที่จะต้องมีวิทยุเครื่องแดงอย่างน้อย 2 เครื่อง ใช้ทั้งภายในและภายนอกอาคาร เป็นความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐกับบรรดาสถานประกอบการ

โดยเฉพาะโรงแรมและสถานบันเทิงทุกแห่ง เข้าร่วมเป็นเครือข่าย ทำให้มีสมาชิกที่เป็นอาสาสมัครภาคประชาชน และศูนย์วิทยุเอกชนเข้าร่วม จากช่วงที่ริเริ่มโครงการมีเพียงหลักร้อย แต่ขณะนี้พุ่งถึงหลักพัน

โครงการดังกล่าว มีศูนย์แม่ข่ายตั้งอยู่ที่สถานีสารวัตรทหารมณฑลทหารบกที่ 42 ในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ ใช้ชื่อว่า "ศูนย์มณฑล" และนำกำลังพลจากมณฑลทหารบกที่ 42 มาดูแลจัดระบบและประสานงาน "ลูกข่าย"

สำหรับเครือข่ายวิทยุเครื่องแดงมี "ลูกข่าย" ที่ถือวิทยุอยู่ทั่วเมืองหาดใหญ่มากกว่า 1,200 คน และยังมีสมาชิกนอกเครือข่ายอีกเป็นจำนวนมาก ทั้งยังมีการพัฒนาเทคโนโลยีของ "ศูนย์มณฑล" ให้แม่ทัพภาคที่ 4 ในฐานะผู้อำนวยการรักษาความมั่นคงภายในภาค 4 สามารถเฝ้าฟังและติดต่อสั่งการกลับมาถึงศูนย์ฯ ได้ แม้ว่าท่านจะปฏิบัติหน้าที่อยู่ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งห่างไกลจากรศมีสื่อสารของวิทยุมากก็ตาม

การจัดตั้งเครือข่ายวิทยุเครื่องแดงทำให้การดูแลรักษาความปลอดภัยในพื้นที่ทั้งย่านการค้าและชุมชนมีประสิทธิภาพและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น เพราะมีภาคประชาชน และสถานประกอบการคอยเฝ้าระวังสิ่งผิดปกติตลอดจนบุคคลต้องสงสัย รวมทั้งหอพักบ้านเช่า ที่อาจจะมียกกลุ่มผู้ก่อเหตุรุนแรงแฝงตัวหลบซ่อนเพื่อเตรียมก่อเหตุ

ข้อมูลในเว็บไซต์ กอ.รมน.ภาค 4 ส่วนหน้า กล่าวว่า “หลังจากริเริ่มโครงการ "วิทยุเครื่องแดง" ที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา พบว่า ประสบผลสำเร็จเป็นอย่างดี เพราะไม่มีเหตุรุนแรงเกิดขึ้นอีกเลย ส่วนอาชญากรรม ประเภทลักขโมย จกชิง วิวังราว ปล้น เครือข่ายวิทยุเครื่องแดง ก็ได้แสดงศักยภาพจนสามารถสกัดจับได้ หรือหากมีเหตุเพลิงไหม้ เจ้าหน้าที่ดับเพลิงสามารถเข้าสกัดเพลิงได้ ก่อนจะลุกลามมาแล้วหลายครั้ง เหล่านี้มาจากเครือข่ายวิทยุเครื่องแดง ที่เป็นเหมือนตาสับปะรด จึงเรียกเครือข่ายนี้ว่า “ตาสับปะรด” อีกชื่อหนึ่งต่อมาระยะหลังจึงได้ขยายโครงการไปยังเขตเทศบาลเมืองต่างๆ ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยมีอาสาสมัครในเครือข่ายวิทยุเครื่องแดง หรือ “ตาสับปะรด” ซึ่งมีโครงการและหน่วยงานมารองรับการดำเนินงานอย่างชัดเจน”

ขยายผลสู่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

ข้อมูลในเว็บไซต์ กอ.รมน.ภาค 4 ส่วนหน้า ได้ระบุถึงการขยายผลโครงการตาสับปรอดสู่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยได้ยกคำกล่าวของ พันเอก บรรพต พูลเพียร หัวหน้าศูนย์ประชาสัมพันธ์/โฆษก กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในภาค 4 ส่วนหน้า เกี่ยวกับการดำเนินการโครงการเครือข่ายภาคประชาชนเผ่าละวัง (วิทยุเครื่องแดง) ว่า “จากการดำเนินการโครงการเครือข่ายภาคประชาชนเผ่าละวัง (วิทยุเครื่องแดง) เพื่อให้เครือข่ายภาคประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมในการรักษาความปลอดภัยในเขตพื้นที่ชุมชนต่างๆ ซึ่งขณะนี้ ได้มีการจัดตั้งแล้ว ในพื้นที่ภาคใต้รวม 6 จังหวัด 48 อำเภอ แยกเป็นในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้มี 37 อำเภอ และนอกพื้นที่ จังหวัดชายแดนภาคใต้ จำนวน 11 อำเภอ ทั้งนี้ได้รับการสนับสนุนจากภาคเอกชนที่ได้มอบวิทยุเครื่องแดง เพื่อเป็นอุปกรณ์ในการรายงาน หรือแจ้งเหตุระหว่างเครือข่ายภาคประชาชนเผ่าละวัง และเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบด้านการรักษาความปลอดภัยในหน่วยต่างๆ”

ส่วนความร่วมมือของเครือข่ายวิทยุเครื่องแดง กับเจ้าหน้าที่นั้น สมาชิกฯ สามารถรายงานผ่านวิทยุเครื่องแดง เกี่ยวกับการเกิดเหตุในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้มากมาย พันเอก เฉลิมพล จินรัตน์ หัวหน้าศูนย์ตรวจสอบข้อมูลบุคคลและยานพาหนะ กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในภาค 4 ส่วนหน้า กล่าวถึงความร่วมมือ และผลการปฏิบัติหน้าที่ของเครือข่ายฯ ที่ผ่านมา ว่า สมาชิกเครือข่ายภาคประชาชนเผ่าละวัง หรือวิทยุเครื่องแดง ได้ปฏิบัติหน้าที่และแจ้งข่าวสารจนเกิดผลดีต่อชุมชนและทางราชการอย่างต่อเนื่อง เช่น สมาชิกกลุ่มข่ายในเขตเทศบาลเมืองนราธิวาส ได้มีการแจ้งข่าวการลักลอบส่งยาเสพติดประเภทพืชรกระท่อม ทำให้เจ้าหน้าที่สามารถยึดพืชรกระท่อมได้ 10 กิโลกรัม, สมาชิกกลุ่มข่ายเขตเทศบาลตำบลยี่งอ เป็นผู้แจ้งเหตุเพลิงไหม้ ทำให้เจ้าหน้าที่สามารถควบคุมเพลิงไว้ได้ สมาชิกกลุ่มข่ายเขตเทศบาลตำบลยี่งอ เป็นผู้แจ้งอุบัติเหตุ ทำให้เจ้าหน้าที่สามารถช่วยเหลือผู้บาดเจ็บได้ทันท่วงที ด้านการสนับสนุน ส่งเสริมการปฏิบัติหน้าที่ หน่วยงานที่รับผิดชอบได้มีการฝึกอบรมสัมมนาเชิงปฏิบัติการโครงการเครือข่ายภาคประชาชนเผ่าละวัง (วิทยุเครื่องแดง) เช่นในเขตเทศบาลเมืองนราธิวาส ได้ผนวกการฝึกทบทวนสมาชิกไทยอาสาป้องกันชาติ เข้าไว้ด้วยกัน เพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรม ได้เกิดทักษะความรู้และนำเครื่องมือที่มีอยู่ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการรายงาน กระจายข่าว และแจ้งเหตุได้ทันเวลาและทั่วถึง สามารถรับทราบกฎระเบียบการปฏิบัติต่างๆ การปลูกจิตสำนึกให้มีจิตอาสา กล่าวรายงานเหตุการณ์ การเผ่าละวังพื้นที่เพื่อช่วยเหลือเจ้าหน้าที่รัฐ และการให้ความร่วมมืออื่นๆ รวมทั้งการสร้างสามัคคีให้เกิดขึ้นในชุมชน “โดยสรุปแล้วการปฏิบัติหน้าที่ของสมาชิกที่ผ่านมา สามารถรายงานผ่านวิทยุเครื่องแดง เกี่ยวกับการเกิดเหตุในพื้นที่มากมาย มีทั้งการแจ้งเหตุผู้ต้องสงสัยเป็นผู้ก่อเหตุรุนแรง วัตถุต้องสงสัย อุบัติเหตุการจราจร สารเสพติด รวมทั้ง อาชญากรรม และภัยธรรมชาติ ถือว่าเป็นการปฏิบัติงานที่ได้ผลในระดับหนึ่ง

นอกจากนี้ พลโท พิเชษฐ์ วิสัยจร ภาคทัณฑ์ภาคที่ 4 ในฐานะผอ.รมน. ภาค 4 (ปัจจุบัน ตุลาคม 2553) ท่านดำรงตำแหน่งผู้ช่วยผู้บัญชาการทหารบก—ผู้เขียน) ได้พบปะเยี่ยมเยียนให้กำลังใจ พร้อมทั้งมอบแนวทางการเตรียมความพร้อมในปฏิบัติหน้าที่รักษาความปลอดภัย โดยขอให้ทุกคนปฏิบัติหน้าที่ด้วยความระมัดระวัง มีการสังเกตสิ่งผิดปกติ เพื่อสร้างความเชื่อถือ และความเชื่อมั่นต่อประชาชนและนักท่องเที่ยวในเมืองต่างๆ ซึ่งการได้จัดกิจกรรมพบปะพูดคุยระหว่างสมาชิก กับหน่วยงานนั้น เพื่อให้มีการหารือต่อปัญหา และข้อขัดข้องใน

การปฏิบัติงาน และหาแนวทางการแก้ไขปัญหาพร้อมกัน และท่านแม่ทัพภาคที่ 4 ยังได้มอบเกียรติบัตรเพื่อเป็นกำลังใจ และชมเชยการปฏิบัติงานแก่สมาชิกเครือข่ายเฝ้าระวังภาคประชาชนอย่างสม่ำเสมอด้วย”

ชุมชนในเมืองเบตง จังหวัดยะลา อีกตัวอย่างหนึ่งสำหรับจิตสำนึกของคนรักชาติบ้านเมือง โดยชาวบ้านได้มีการรวมกลุ่มกันจัดตั้งองค์กรขึ้นมาดูแลตนเอง ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของโครงการตาสะบะรด โดยนายคุณวุฒิ มงคลประจักษ์ นายกเทศมนตรีเมืองเบตง เป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อน ภายใต้การสนับสนุนของ พลโท พิเชษฐ์ วิสัยจร แม่ทัพภาคที่ 4 /ผู้อำนวยการรักษาความมั่นคงภายในภาค 4 (ในขณะนั้น) ที่ต้องการเห็นสถานการณ์ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้เกิดความสงบเรียบร้อยโดยเร็ว จึงได้ริเริ่มจัดตั้งเครือข่ายภาคประชาชนเฝ้าระวังในเขตพื้นที่ของเทศบาลเมืองเบตง โดยการจัดตั้งศูนย์กลางรับแจ้งเหตุและติดต่อสื่อสาร พร้อมแจกวิทยุเครื่องแดง ให้กับหน่วยงานราชการ สถานประกอบการ และสมาชิกเครือข่ายภาคประชาชน เพื่อคอยสอดส่องดูแล คอยเฝ้าระวังเหตุ ตลอดจนแจ้งข่าวสารและช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ ซึ่งจะเป็นมาตรการเชิงรุกอีกด้านหนึ่ง ที่จะทำให้ไม่เกิดเหตุการณ์ขึ้นในพื้นที่อำเภอเบตง

สำหรับความรู้สึกของผู้ที่เข้าร่วมเป็นสมาชิกฯ ทุกคนล้วนมีความภาคภูมิใจที่เป็นส่วนหนึ่งในการรักษาความปลอดภัยแก่ประชาชน และร่วมรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง อาทิ นายกฤษฎา นิรุกติศาสตร์ ชาวหาดใหญ่ พ่อค้าขายกระเป๋าสตางค์ บริเวณหน้าโรงแรมลีการ์เด็นท์ กล่าวด้วยความภาคภูมิใจที่เป็นสมาชิกเครือข่ายตาสะบะรดว่า “ผมรู้สึกอบอุ่นใจมาก ตั้งแต่มีโครงการตาสะบะรดและได้เข้าร่วมเครือข่ายวิทยุเครื่องแดงทำให้มีความมั่นใจมีความปลอดภัยมากขึ้นทำให้เศรษฐกิจการค้าขายก็ดีขึ้น เพราะคนกล้าจะมาเที่ยว มาลงทุนมากขึ้นครับ ทั้งเรื่องของอุบัติเหตุ อาชญากรรม ไฟไหม้ ก็มีการแจ้งเหตุได้อย่างทันท่วงที ในความคิดเห็นส่วนตัวผม ก็อยากจะให้มีเครือข่ายเพิ่มมากยิ่งขึ้น อยากให้ร้านค้าทุกร้าน มีวิทยุเครื่องแดงจะได้ช่วยสอดส่องดูแลความปลอดภัยให้เมืองหาดใหญ่เราครับ”

นายมงคล สุตลักษณ์ พ่อค้าขายผลไม้บริเวณตลาดกิมหยง และเป็นสมาชิกรุ่นแรก เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2551 เล่าให้ฟังว่า “ตอนนั้นมีวิทยุอยู่ประมาณ 7-8 เครื่อง ผมมีความสบายใจมากครับ ที่ได้เข้าร่วมเครือข่ายวิทยุเครื่องแดง ผมได้เป็นรุ่นนำร่องเลยครับ ดีใจที่ได้มีส่วนร่วมในการช่วยเหลือสังคม ทั้งเรื่องของอุบัติเหตุ โจรผู้ร้าย ผู้ไม่หวังดี สามารถแจ้งข่าวและได้รับการช่วยเหลือรวดเร็วมากครับ ยิ่งตอนนี้มีเครือข่ายมากขึ้นเกือบจะสามพันเครื่องแล้ว ถือว่าเป็นเรื่องที่ดีทำให้หลายหน่วยงานได้มีความร่วมมือกัน ทำให้เมืองน่าอยู่ ชาวต่างชาติกล้าที่จะมาเที่ยว มาซื้อของมากขึ้น ขอขอบคุณท่านแม่ทัพ ภาคที่ 4 พลโท พิเชษฐ์ วิสัยจร (ในขณะนั้น) อย่างมาก ที่มาส่งเสริมและผลักดันให้โครงการนี้เกิดขึ้น และเกิดผลสำเร็จครับ”

“วิทยุเครื่องแดง” หรือ “โครงการตาสะบะรด” จึงเป็นอีกคำตอบหนึ่งต่อความเข้มแข็งของชุมชนได้เป็นอย่างดี ในการระดมสรรพกำลัง ทั้งคน และเทคโนโลยี เข้ามาสนับสนุน การเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งถือว่าเป็นหน้าที่ของเราทุกคน มิใช่คนใดคนหนึ่ง หรือลำพังเจ้าหน้าที่เพียงฝ่ายเดียว ซึ่งวันนี้ภาครัฐและภาคประชาชนกำลังจับมือ ร่วมกันขับเคลื่อนการสร้างความสุขและสันติสุขในพื้นที่ให้เกิดขึ้น เพราะถือว่าจิตสำนึกของความรักประเทศชาติ ย่อมมีอยู่ในสายเลือดคนไทยทุกคน และบทบาทการทำงานของเครือข่ายวิทยุเครื่องแดง จึงเป็นข้อพิสูจน์ได้ว่า ทุกคนอยากเห็นความสงบกลับคืนมา ด้วยสำนึกในหน้าที่ของคนรักแผ่นดิน ดังเช่นคำกล่าวของ พลโทพิเชษฐ์ วิสัยจร แม่ทัพภาคที่ 4/ผู้อำนวยการรักษาความมั่นคงภายใน

ภาค 4 (ในขณะนั้น) ที่ว่า “การดูแลรักษาความสงบเรียบร้อย ในชุมชนนั้น จะอาศัยเพียงส่วนราชการ อย่างเดียวไม่ได้ แต่คนในชุมชน จะต้องจับมือกันเพื่อดูแลแผ่นดินถิ่นฐานของตน”

ยุทธศาสตร์ 1 หมู่บ้าน 1 นักวิทยุ (One Village One Radio Operator: OVORO)

ผู้เขียนคิดว่ารัฐบาลควรได้มีการดำเนินนโยบายโดยกำหนด “ยุทธศาสตร์ 1 หมู่บ้าน 1 นักวิทยุ” เพื่อดึงศักยภาพของวิทยุสื่อสารมาช่วยสร้างความมั่นคง ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน โดยการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ ที่จะคอยแจ้งข่าวสารต่าง ๆ แก่ทางราชการ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของอาชญากรรม ยาเสพติด การกระทำผิดกฎหมายต่าง ๆ การตัดไม้ทำลายป่า การลักลอบจับสัตว์น้ำ/ล่าสัตว์ป่า ไฟป่า น้ำประปาไม่ไหล ไฟฟ้าดับ เหตุเพลิงไหม้ หรือภัยพิบัติต่าง ๆ ผู้เขียนจึงอยากเสนอว่าหากรัฐบาลสามารถจัดสรรงบประมาณดำเนิน “โครงการ 1 หมู่บ้าน 1 นักวิทยุ” ได้ก็จะเป็นประโยชน์อย่างมหาศาลต่อการลดปัญหาอาชญากรรมและปัญหาทางสังคมต่าง ๆ ของประเทศ

สำหรับแนวทางการดำเนินการนั้น ผู้เขียนเห็นว่าควรใช้ทุนทางโครงสร้างระบบสื่อสารทางวิทยุของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และสมาชิกแจ้งข่าวอาชญากรรม ที่มีความเข้มแข็งและครอบคลุมทุกพื้นที่ของประเทศ เป็นฐานในการดำเนินโครงการ โดยการมอบหมายให้แต่ละสถานีตำรวจเป็นสถานีแม่ข่ายในพื้นที่รับผิดชอบ ซึ่งรัฐจะลงทุนเพียงเครื่องวิทยุสื่อสารแบบติดตั้งประจำที่ สายอากาศในความถี่ 245 MHz เท่านั้น ต่อ 1 สถานีตำรวจ ส่วนพนักงานวิทยุก็ใช้พนักงานวิทยุของสถานีตำรวจนั้น ๆ เป็นผู้ทำหน้าที่ควบคุมกันไป เพราะโดยปกติแต่ละสถานีตำรวจจะจัดให้มีพนักงานวิทยุหลักและพนักงานวิทยุผู้ช่วยอีก 1 คนอยู่แล้ว

สำหรับลูกข่าย ก็ได้จากสมาชิกแจ้งข่าวอาชญากรรมที่สถานีตำรวจในพื้นที่นั้น ๆ ได้ฝึกอบรมไว้ ซึ่งมีการกำหนดรหัสแจ้งข่าวประจำตัวแต่ละบุคคลไว้แล้ว ก็สามารถนำมาเป็นนามเรียกขาน (Call sign) ทางวิทยุได้เลย แต่การที่จะเลือกว่าในระยะแรกนั้น ควรจะมอบเครื่องวิทยุแบบมือถือให้ใคร ก็ควรจะพิจารณาจากความพร้อมและความรักในวิทยุสื่อสาร พร้อมทั้งจะนำวิทยุสื่อสารติดตัวไป สามารถเรียกขานได้เกือบตลอดเวลา เพราะหากเลือกคนที่ไม่มีใจรักวิทยุสื่อสาร เมื่อได้เครื่องไปก็อาจซี้เกียจพกติดตัว การติดต่อก็เป็นไปอย่างยากลำบาก ส่วนสมาชิกคนอื่น ๆ ที่มีทุนทรัพย์ก็สามารถจัดหาเครื่องมาใช้งานด้วยทุนทรัพย์ของตัวเองได้ ส่วนคนที่ไม่ได้รับการอบรมสมาชิกแจ้งข่าวอาชญากรรม แต่ประสงค์จะเข้าร่วมช่วย ก็ควรจะมีการกำหนดให้ไปลงทะเบียนขอสัญญาณเรียกขานในการเข้าร่วมช่วย โดยมีข้อแม้ว่าเมื่อมีการเปิดอบรมจะต้องมาเข้ารับการอบรม หากสามารถทำได้เช่นนี้แล้ว เราก็จะมีเครือข่ายนักวิทยุสื่อสารภาคประชาชนที่กระจายอยู่ทั่วประเทศ เป็นทรัพยากรด้านการสื่อสารที่มีคุณค่ายิ่งของประเทศ ทั้งในภาวะปกติ และในภาวะไม่ปกติ

ในด้านการจัดการข่ายสื่อสารให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก็ควรใช้แนวทางเดียวกันกับการจัดการข่ายวิทยุสื่อสารของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในปัจจุบัน ซึ่งทำได้อย่างมีประสิทธิภาพดีแล้ว สำหรับเหตุผลที่ต้องใช้เครื่องวิทยุสื่อสาร ย่าน 245 MHz นั้น ก็เนื่องจากเป็นเครื่องวิทยุสื่อสารที่ประชาชนสามารถจัดหาใช้งานได้โดยถูกต้องตามกฎหมาย กระบวนการขออนุญาตต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องก็เป็นไปโดยง่าย หน่วยงานราชการเองก็สามารถใช้งานได้ ซึ่งต่างกับวิทยุสมัครเล่นที่ค่อนข้างมีข้อจำกัดมาก เช่น ผู้ที่มีสิทธิใช้

เครื่องวิทยุสื่อสารสมัครเล่นได้ จะต้องเป็นผู้ที่สอบผ่านประกาศนียบัตรพนักงานวิทยุสมัครเล่นขั้นต้น ต้องขอ
อนุญาตมี ไซ้ และตั้งสถานีวิทยุคมนาคม ซึ่งต้องยอมรับว่าเป็นอุปสรรคอย่างมาก หากจะทำงานร่วมกับ
หน่วยงานราชการ เนื่องจากพนักงานวิทยุของหน่วยงานราชการส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นนักวิทยุสมัครเล่น

ผู้เขียนได้ลองคำนวณเล่นๆ ว่าหากจะทำโครงการดังกล่าวทั่วประเทศจริงๆ ต้องใช้เงินประมาณเท่าใด
ก็ได้ตัวเลขคร่าวๆ ดังนี้

1. สถานีแม่ข่ายระดับประเทศ	1 สถานี	100,000.00 บาท
2. สถานีแม่ข่ายระดับภาค	6 สถานี	600,000.00 บาท
3. สถานีข่ายระดับจังหวัด	77 สถานี	3,850,000.00 บาท
4. สถานีแม่ข่ายระดับอำเภอ/กิ่งอำเภอ/ตำบล ประมาณ	1,130 สถานี	22,600,000.00 บาท
5. เครื่องวิทยุสื่อสารชนิดมือถือ ความถี่ 245 MHZ	แก้อาสาสมัครหมู่บ้านละ 1 เครื่อง จำนวน 68,908 หมู่บ้าน	689,080,000.00 บาท

รวมเป็นเงินทั้งสิ้นประมาณ 716,230,000.00 บาท

(อันนี้เป็นเพียงความคิดเท่านั้นนะครับ อย่าเข้าใจผิดล่ะ) !!

บทส่งท้าย

แม้แนวคิดนี้ จะเป็นเพียงความฝันหนึ่งของผู้เขียนที่อยากให้เกิดขึ้น แต่ปัจจัยสู่ความสำเร็จก็คือ ภาครัฐ
จะต้องเป็นผู้ดำเนินโครงการนี้ ทั้งในส่วนของจัดหาเครื่องวิทยุสื่อสาร 245 MHZ การจัดตั้งสถานีแม่ข่าย
การจัดฝึกอบรมสมาชิก และการบริหารจัดการต่างๆ ผู้เขียนเชื่อว่าในส่วนของประชาชนที่จะเข้ามาเป็น
อาสาสมัครนั้น คงไม่ใช่เรื่องยากเพราะมีคนจำนวนมากที่ต้องการเข้ามาช่วยเหลือทางราชการอยู่แล้ว ทั้งนี้ อาจ
ทดลองดำเนินโครงการนี้ในอำเภอที่มีความพร้อมก่อน หากได้ผลดีเช่นเดียวกับ “โครงการตา सबประรด” ก็ค่อยๆ
ขยายผลออกไปยังอำเภอต่างๆ จนครอบคลุม ทั้ง 77 จังหวัด หรือประมาณ 68,908 หมู่บ้านทั่วประเทศ
ผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่าบทความเล็กๆ ชิ้นนี้ จะช่วยจุดประกายให้ผู้มีอำนาจในสังคมไทยดึงศักยภาพของ
ภาคประชาชนออกมาทำงานร่วมกับภาครัฐ โดยใช้วิทยุสื่อสารเป็นเครื่องมือเช่นเดียวกับตัวอย่างความสำเร็จที่
เกิดขึ้นแล้วในอำเภอหาดใหญ่ และสามจังหวัดภาคใต้

อ้างอิง

กอ.รมน.ภาค 4 สน. (2553). วิทยุเครื่องแดง...เครื่องมือและจิตสำนึกของคนรักชาติ (วจิรา ชูติกชุณหงษ์/เรียบเรียง).
[ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก: http://www.southpeace.go.th/column/column_530722.htm/. (วันที่ค้นข้อมูล: 7 กันยายน
2553).